

היבטים לשוניים בפרשת שמות עז

דקדוקי קריאה והדרכה לקורא בציבור בפרשת שמות בהפטרה ובראשון של וארא

א ג יִשְׁשַׁכָּר: יש לקרוא יִשְׁכָּר, השי"ן השנייה כאילו אינה קיימת

א י הִבֵּה נִתְחַכְמָה: הנ"ן רפויה¹

א יא עֲנֹתוֹ: יש להדגיש את הנ"ן, לשון ענוי. רַעַמְסֶס: העי"ן בפתח והמ"ם בשוא נח. במקומות האחרים העי"ן בשוא נח והמ"ם בשוא נע

א טו יח כ לַמִּלֶּדֶת לַמִּלֶּדֶת לַמִּלֶּדֶת: השוא במ"ם נח למרות הגעיא בלמ"ד²

א טז וַחֲיָה: מלעיל, הטעם בחי"ת והי"ד רפויה ללא דגש. המילה כולה קמוצה

א יז וַתִּירָאָן: האל"ף נחה אינה נקראת כאילו כתוב וַתִּירָן מי שקורא את האל"ף וַתִּירָאָנה עובר למשמעות

ראייה במקום יראה. הַמִּלֶּדֶת הַמִּלֶּדֶת: השוא במ"ם נח למרות הגעיא בה"א

א יט הַמִּלֶּדֶת: המ"ם ללא דגש ובשוא נח, אין געיא בה"א

א כ וַיִּיטֹב: הי"ד הראשונה בצירי ולא בחירק, השנייה נחה – לא מבוטאת

א כא כִּי-יִרְאֶוּ: הרי"ש בשווא נע, הקורא בשווא נח משבש את המשמעות

ב ג הַצִּפְנִינֹת: הצד"י דגושה ובשוא נע, אין דגש בפ"א. תָּבַת גִּמָּא: טעם נסוג אחור לת"ו

הראשונה. וַתַּחֲמֹרָה בַּחֲמֹר: אין מפיק בה"א ולכן הבי"ת אחריה רפה³

ב ז הָעֵבְרִית: הרי"ש בחירק חסר והי"ד אחריה בדגש חזק וחולם (אין לקרוא כאילו יש שם אל"ף)

ב ט וַאֲנִי אֶתֵּן אֶת-שְׁכֶרְךָ: טעם טפחא בתיבת וַאֲנִי

ב יד הִלְהַרְגֵנִי: הלמ"ד ללא דגש ובשוא נח, הה"א השניה בקמץ חטוף (קטן)

ב יז וַיִּגְרְשׁוּם: הרי"ש בשוא נע לא בחט"ף⁴

ב כ וַיֹּאכֵל לֶחֶם: טעם נסוג אחור ליר"ד

ב כב נִכְרְיָה: הנ"ן בקמץ קטן, הרי"ש בחירק חסר והי"ד אחריה בדגש חזק

ב כד אֶת-אַבְרָהָם אֶת-יִצְחָק וְאֶת-יַעֲקֹב: על פי רוב מוטעם טפחא, מרכא סו"פ⁵

ג ב וַיִּירָא: במלרע, הטעם בוא"ו אך ההטעמה ברי"ש

ג ז אֶת-עֲנִי: העי"ן בחטף קמץ והטעם בנ"ן. נִגְשִׁיו: הגימ"ל בשווא נע והשי"ן שמאלית, בדומה לו גם

בהמשך ה ו אֶת-הַנְּגָשִׁים

ג ח וְלֹהֲעֹלָתוֹ: ול-ה-ע-לתו, למ"ד שווא נח, געיה בה"א, עי"ן בחטף⁶

¹ לפי כללי "אתי מרחיק" האות הראשונה מודגשת רק כשהיא מוטעמת. כאן יש בנ"ן געיא, ואין בו די להדגיש.

² תנ"ך ברויאר מוסד הרב קוק עמו' תד, וספר טעמי המקרא עמ' 199.

³ בניגוד להמשך פס' ח וַתֹּאמֶר-לָהּ בֵּת-פָּרְעֹה שאז המפיק סוגר את ההברה האחרונה של התיבה הראשונה

⁴ גם בכ"י לנינגרד אין געיא

⁵ על פי תורה קדומה: הטפחא בתיבת 'את-יצחק', אבל לא נתקבל כך.

⁶ במילה זו כיון שיש געיא-מתג בוי"ו בראש המילה, לא סומנה געיא בהמשך. אבל זה מקום ראוי לגעיא בגלל החטף שאחריו וריחוקו מהטעם.

| | |
|----------------------------------------|-----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| ג ט | בָּאָה: הטעם בבי"ת מלעיל לשון עבר |
| ג יא | אָנְכִי: הטעם המפסיק משנה את ההטעמה למלעיל |
| ג יג | וְאָמְרוּ-לִי: געיה באל"ף |
| ג טו | כֹּה-תֹאמַר: כֹּה מוקף ולא במונח |
| ג יח | הָעִבְרִיִּים: הרי"ש בחירק חסר והי"ד אחריה דגושה ובחירק מלא, אין לקרוא 'העברים' |
| ג כ | נִפְלְאָתִי: הת"ו בפתח ולא בקמץ. אין להשגיח בקמץ של "קורן" או סימנים ⁷ וכד'. אַעֲשֶׂה: עיין בפרשת ויחי. העי"ן בחטף סגול ואין להשגיח בשוא של קורן והנגררים אחריו ⁸ |
| ג כא | הָעַם-הַזֶּה: געיה בה"א הראשונה |
| ג כב | תִּלְכֹּן: מלרע |
| ד ד | וַיַּחֲזֹק בֹּו: המילים אינן מוקפות, הטעם נסוג לי"ד |
| ד ו | הִבֵּא-נָא: געיה בה"א |
| ד ז | שָׁבָה: מלעיל |
| ד ט | הֵי־אֵר: יו"ד בשוא נח |
| ד יא | מִי שֵׁם פֶּה לְאָדָם: מונח מונח זרקא סגול, אין להחליף את המונח השני במקף ולחבר את שתי התיבות אלא יש להרחיב |
| ד טז | וְהָיָה הוּא: טעם נסוג אחור לה"א הראשונה. תִּהְיֶה-לֹו: געיה בתי"ו. לְאֱלֹהִים: האל"ף כלל אינה נשמעת |
| ד יח | אֲלֹכָה נָא: טעם נסוג אחור לאל"ף במונח (לא מוקפת) והלמ"ד בשווא נע ולא בחטף ⁹ |
| ד יט | הַמִּבְקָשִׁים: המ"ם בשווא נע, הקו"ף בשוא נח וללא דגש |
| ד כג | שִׁלַּח: יש להקפיד להדגיש את הלמ"ד, לשון צווי (פיעל) ולא לשון עבר (קל) |
| ד לא | אֶת-עֲנָנִים: עי"ן בקמץ קטן, נו"ן בשווא נח ויו"ד בקמץ. יש לקרוא עוֹנִי-יָם |
| ה ג | נִלְכָּה נָא: טעם נסוג אחור לנו"ן והלמ"ד בשווא נע |
| ה יג | כָּלֹו: במלרע ודגש חזק בלמ"ד |
| ה כא | יֵרָא: הטעם ביו"ד מלעיל |
| ה כב | לִמָּה הִרְעַתָּה: הטעם במ"ם ללא דגש ואולם בהמשך לִמָּה זֶה: הטעם בלמ"ד והמ"ם דגושה |
| ו א | עֲתָה: יש להקפיד על קריאה בעי"ן, קריאה באל"ף במקומה, משנה את המשמעות |
| הפטרת שמות נוסח אשכנז ישעיה כז: | |
| כז ז | הַכִּמְכַת: ה"א בפתח וכ"ף דגושה |

⁷ בתשובה לשאלה, נפוצים תיקוני סופרים וקוראים שונים. רובם על פי תנ"ך קורן, בלא יודעים שהמהדורות על פי כא"צ של ברויאר ובר אילן מדויקים לאין ערוך יותר מקורן, וכמו שהוסבר כאן כבר כמה פעמים. לכן כשאני כותב "קורן" כוונתי בו זמנית גם לסימנים (בעיקר במהדורותיו הראשונות) ולעיתים גם לאיש מצליח וכד', ונתקיים בהם: "וכשל עוזר ונפל עזור". יש תיקון קוראים בהוצאת חורב לפי ברויאר.
⁸ יש עדות לכך שבכתר אר"ץ העי"ן בחטף סגול, ראה בגליון שמות סט
⁹ על פי רוב תיבה 'נא' מוטעמת ברביע, על פי תורה קדומה, זקף

כז ח **בְּסִטְאָה**: הסמ"ך השנייה בשוא נע לא לקרותה כמו חולם¹⁰ **בְּשִׁלְחָה**: הלמ"ד רפויה במדויקים¹¹
 ולכן היא בשוא נח, הה"א במפיק
 כז יג **וְהַנְדָּחִים בְּאַרְץ**: לא "מארץ"
 כח ב **בֵּיד**: לא בֵּיד
 כח ד **צִיצֵת**: הצד"י השנייה בפתח¹². **כְּכַוְרָה**: מפיק בה"א
 כח ו **שְׁעָרָה**: העי"ן בשוא נח לא בחטף
 כח ז **שָׁגוּ תַעֲוֹ שָׁגוּ תַעֲוֹ שָׁגוּ פָקוּ**: כולן מלרע
נוסח עדות המזרח ירמיה א:
 א א **יִרְמְיָהוּ**: המ"ם בשווא נע למרות מה שנהוג בקרב הרבה אנשים לקרוא כאילו יש שם חירק
 א ב **לְמַלְכוֹ**: המ"ם בקמץ קטן
 א ג **בֶּן-יֹאשִׁיָּהוּ**: השי"ן בחירק חסר והי"ד דגושה וקמוצה, נכון הדבר גם לגבי **צִדְקִיָּהוּ**
 א ה **אֶצְרָךְ**: הצד"י בקמץ קטן והרי"ש בשווא נח
ראשון של וארא:
 ו ז **לְאֱלֹהִים**: האל"ף כלל אינה נשמעת

ב ה **וַתֵּרֶד בֶּת-פְּרָעָה לְרַחֵץ עַל-הָיָאָר** הרב שאול שיף בסוד שיח שמות עז
 קראתי ב"אוצר פלאות התורה": במסכת סוטה דף יב עמוד ב' דרשו על הפסוק
 "ותרד בת פרעה לרחץ על היאר": אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי, מלמד
 שירדה לרחוץ מגלולי אביה", ופירש רש"י דיבור המתחיל לרחוץ: "לטבול לשם
 גרות". ויש להתבונן על מהות הגירות של בת פרעה ומה עניינה, והלא עדיין לא
 ניתנו תורה ומצוות, ואם כן לשם מה התגיירה. ועל אף שהאבות הקדושים זכו
 לקיים התורה גם לפני נתינתה, כמבואר בחז"ל [מסכת יומא דף כח עמוד ב'] ,
 מכל מקום הרי בספרים הקדושים ביארו העניין שזיכנו את רמ"ח אבריהם ושס"ה
 גידיהם העולים תרי"ג, ועל ידי כך נדבק שכלם באור התורה, שיש בה רמ"ח
 עשין כנגד רמ"ח אברים רוחניים שבאדם, ושס"ה לאוין כנגד שס"ה גידים רוחניים
 שבאדם. ועל ידי זה השיגו התורה עוד לפני נתינתה. אבל, בת פרעה בוודאי לא
 הייתה במדרגה כזו של הזדככות החומר כאבות הקדושים, ואם כן איזו משמעות
 הייתה לגרותה? ואין לפרש ש'לשם גירות' פירושו רק שפירשה עצמה מעבודה
 זרה ומגילולי בית אביה, שהרי בן נח מצווה רק על עבודה זרה נוראה סנהדרין
 דף נו עמוד א' ואם כן, הייתה יכולה לישאר נכרית ולקיים שבע מצוות בני נח,
 ולא הייתה צריכה 'להתגייר' בשביל זה. כמו כן יש להקשות על כל הגרים
 שעשו אברהם ושרה, כדכתיב בראשית נ"ב פסוק ה' "זאת הנפש אשר עשו בחרן",
 ופירש רש"י "שהכניסן תחת כנפי השכינה, אברהם מגייר את האנשים ושרה
 מגיירת הנשים, ומעלה עליהם הכתוב כאילו עשאוה". וגם שם צריך להבין מה

¹⁰ כדין אותיות שאינן גרוניות המנוקדות בחטף אשר הוסבר כבר בעבר (וראה גם בגיליון תהלים יד) שאם הן לפני
 גרונית הן נקראות כחטף הגרונית שכאן הוא קמץ רחב.

¹¹ לא להשגיח בספרים ותיקוני קוראים למיניהם המדגישים את הלמ"ד.

¹² יש חומשים שהשתבשו

מהות הגירות שלהם? וראיתי בתוספות מסכת כריתות נדף ט עמוד א' ד"ה דכתיב] שכתבו וזה לשונם: "אותן שהיו נימולים בימי אברהם וכו' מלו ליכנס בברית המקום וליבדל משאר אומות". הרי מבואר מהתוספות, שאף לפני מתן תורה היה שייך גירות בכדי "ליכנס בברית המקום וליבדל משאר אומות". ולפי זה הכי נמי חלה הגירות של בת פרעה לעניין שנכנסה בברית המקום ונבדלה משאר אומות.

שבת שלום ומבורך בכל מילי דמיטב ותפילת רב על ראשכם. שאול שיף
א"ה: לפי דברי חז"ל הרי גלגלו זכות ע"י זכאית להציל את משה.

ומאוחר יותר היא נצטרפה לעם ישראל כדרשה הידועה במסכת מגילה¹³ יג א רבי שמעון בן פזי כי הוה פתח בדברי הימים אמר הכי: כל דבריהם אחד הם [רש"י: כנגד הספר היה אומר: כל דבריהם, דברי הימים, אחת הן, הרבה שמות אחת מזכיר, פלוני ופלוני, וכולן אלם אחד הן.], ואנו יודעין לדורשן [ואף על פי שסתמת אותן לנו נותנין את לבינו עד שאנו יודעין לדורשן]. ואשתו הייתה¹⁴ ילדה את ירד אבי גדור ואת חבר אבי שזכו ואת יקותיאל אבי זנוח ואלה בני בתיה¹⁵ בת פרעה אשר לקח מרד (דברי הימים א, ה, יח). אמאי קרי לה יהודה [והלא בתיה שמה, להא כתיב בסופיה ואלה בני בתיה] – על שום שכפרה בעבודה זרה, דכתיב ותרד בת פרעה לרחוץ על היאור, ואמר רבי יוחנן: שירדה לרחוץ מגילולי בית אביה. ילדה? והא רבויי רביתה [בתורה כתוב שבת פרעה גידלה את משה, לא שהיא ילדה אותו!] – לומר לך שכל המגדל יתום ויתומה בתוך ביתו מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו. ירד – זה משה, ולמה נקרא שמו ירד – שירד להם לישראל מן בימיו. גדור – שגדר פרעותיהן של ישראל, חבר – שחיבר את ישראל לאביהן שבשמים. סוכו – שנעשה להם לישראל כסוכה. יקותיאל – שקו ישראל לאל בימיו. זנוח – שהזניח עוונותיהן של ישראל. אבי אבי אבי – אב בתורה, אב בחכמה, אב בנביאות. ואלה בני בתיה... אשר לקח מרד, וכי מרד שמו? והלא כלב שמו? – אמר הקדוש ברוך הוא: יבוא כלב שמרד בעצת מרגלים, וישא את בת פרעה שמרדה בגלולי בית אביה [ולכך נשתנה שמה בליקוחין הללו].

לפי דרשה זו כל הבנים המנויים כאן אינם בניה של בתיה אלא כולם שמות של משה. כתוב כאן שכלב נשא את בתיה אבל לפי דרשה זו לא כתוב שהיא ילדה לו. לעומת זאת כתוב לפי חז"ל שכלב נשא את מרים אחות אהרן ומשה.

ממשיכים לעקוב אחרי המקורות לקביעת נוסח התורה ע"י ר"מ ברויאר ז"ל
מנחת שי מובא כאן בצירוף הערות צבי בצר ז"ל.

א ג **ובנימן: ששד. ובנימן: ל** אין ספק שנוסח לניגרד בלתי אפשרי.

א יד **וימררו: לשש, מ"ש. וימררו: ד** הערה 1 של ברויאר
ראה את דברי מ"ש (בר' יב ג) על החטף הבא במקצת ספרים תחת אות לא גרונית: ואני כתומי אלך בדרך הספרים שהם כולם כשוא לכד והמדקדק לקרותן כהוגן תבוא עליו ברכה.
מנחת שי: **וימררו: בשוא לבדו הרי"ש כמנהגנו.** [וימררו].

¹³ ידידנו נר"ץ הביא ממסכת סנהדרין.

¹⁴ המלה היהודים מנוקדת בדגש ביו"ד אחרי הה"א, כאן היו"ד ללא דגש כמשפט יו"ד שואית אחרי ה"א הידיעה.

¹⁵ הרבה טועים וקוראים בתיה ביו"ת בפתח!

א טז **הוא: ששד, רמ"ה, מ"ג-ש כמ' ה יג, מ"ק-לש בר' יד כ. היא: ל**
מחלוקת כתיב. נוסח היחיד של לנינגרד בסתירת המסורה של לנינגרד עצמו.

א יז **את-האלהים: לשש. את-האלהים: ד**
בכתבי היד יש מונח בתבת הזקף.

ב ג **ולא-יכלה עוד: לשש, מ"ש. ולא: ד**
ונציה מטעים מרכא במקום מקף.
מנחת שי: **ולא-יכלה: מקף באמצע בכל הספרי, ובלי מאריך במלת לא במקצת ספרי.**
[ולא-יכלה].
כידוע בלשון המנחת-שי מאריך יכול להיות טעם מרכא, או געיא (מתג).
הצפינו: לש, מ"ש. הצפינו: ש'ד יש כאן שני שינויים מהצורה הדקדוקית המקובלת. הדגש בצד"י, והפ"א הרפויה.

הצפינו
בונציה אע"פ שהצד"י אינה דגושה, גם הפ"א אינה דגושה.
מנחת שי: **הצפינו: דגש הצד"י לתפארת** ^ב (מכלול משקל פֶּעַל ז' שרשים). ^ד ובמסורת ג' מלין דגשין ורפין מתחלפין, וסי' ^ה הצפינו, ^ו מקדש ח', ^ז משתי עיני (שופטים י"ז). ובעל א"ת פי' מתחלפים כי בשלשת מלות הללו היה ראוי להיות אות שנייה רפה >והשלישית דגושה, ונחפך הדבר, ובאה השנייה דגושה והשלישית רפה<. עו' כתי' ³ וראב"ע ז"ל כתי' ולא נדגש צד"י הצפינו וכו', ולא נחירא, ^א עכ"ל. ואומ' אני כי טעה המדפיס ור"ל ונדגש צד"י, וזה פשוט וברור מתוך דבריו, ובעל א"ת אי הוה שפיל לסיפיה דלישנא הוה נחירא ליה. ⁴ [הצפינו].
על הערת המ"ש על האור-תורה ע' בהערת צבי בצר כאן.

תבת: לשש, מ"ש. תיבת: ד כתיב מלא בונציה, המלה תִּבְּהָ אינה צריכה יו"ד.
מנחת שי: **תבת: חס' יו"ד בכל ספרי מדוייקי.** וכ"כ ^ב הרמ"ה ז"ל, ^י תבת עצי גפר חס' יו"ד כתי', ^י קנים תעשה את תִּבְּהָ חס' יו"ד כתי', וכל לישנא באורית דכות'. [תבת].

^ב מכלול משקל פֶּעַל: ב ע"ב.

^ג ושרשים: צפ"ן, 317 ע"א.

^ד ובמסורת: צוטטת אצל א"ת (ואינה כמ"ג – ד).

^ה הצפינו: פסוקנו.

^ו מקדש ח': שמו' טז יז.

^ז משתי עיני: שופ' טז כ.

^ח ח': שמו' טז י.

^ט משתי עיני: שופ' טז כח.

³ חמילים 'עוד כתב' מכוונות לא"ת.

^י וראב"ע: הפירוש הארוך על אתר.

^א עכ"ל: עכ"ל א"ת.

⁴ נורצי העיר כאן הערה נכונה על דברי בעל א"ת. ויש להוסיף על הערתו, שאפשר שילא' שבדברי ראב"ע היא הדיבור המתחיל: ולא (יכלה עוד הצפינו). וכן כתבו ו' חידנהיים, מאור עינים, על אתר ואחרן פולק בהערותו למ"ש דפוס הולצינגר על אתר.

^ב הרמ"ה: תב"ה.

^י תבת עצי גפר: בר' ז יד.

^י קנים תעשה: שם.

ב ח ותאמר-לה בת-פרעה: לש, מ"ש. ותאמר: ד הקפה או לא?

מנחת שי: ותאמר-לה בת פרעה לכי: ⁷ יש מקף בין ותאמר ללה. [ותאמר-לה].

ב ט והינקוהו: לשש, מ"ש. והינקוהו: ד בונציה הקו"ף בצירי.

מנחת שי: והינקוהו: הקו"ף בחירק בספרי מדוייקי, וכן כתבו ^{כז} החזקוני, ^{כח} ומנחת כהן. וכן כתו' בס' ^{כט} בעל הלשון (בשורש ילד), היליכי את הילד הזה, ומשקלו אצלו והינקוהו לי, עכ"ל, וכך הם דברי ^ל עזרא. וחס' יו"ד אחר הנו"ן בהעתק הללי ובספרי מדוייקים. וחכי מוכח מגז' מסרה דמסרה ה' מל' בלישן יניקה, וס' נמס' ^{כב} בסדר וירא, ודין לא נמס' בהון. ^{כט} ובמסורת הרמ"ה ז"ל לאו מכללא בלחוד איתמר, אלא בפירוש איתמר, ודא היא, ^ל היניקה בני' שרה, מל' דמל' בתרין יו"דין, חד קדי' לנו"ן וחד בתריה, ומסור על' חמשה מלאי בליש' בתרין יו"דין, תרין מנחון באוריית', וס' היניקה בני' שרה, ^{לא} גמלים מיניקות, ושאר נביאי וכתובי. גמלים מיניקות מל' בתרין יו"דין ומל' ויו" כתי'. ^{לב} ותמת דברה מינקת רבקה, מל' יו"ד קדי' לנו"ן, וחסר יו"ד תניין דבתר נו"ן כתי', ודכותי ^{לג} וקראתי לך אשה מינקת. ^{לד} ותניק לך את הילד, מל' יו"ד קדים לנו"ן וחס' יו"ד בתראת. ^{לה} והינקוהו לי, מל' יו"ד קדי' לנו"ן וחס' תרין יו"דין בתראי כתי'. ^{לו} ותקח האשה ⁸ הילד ותניקוהו מל' חד יו"ד קדימא לקו"ף כתי'. ועיין ^{לז} משי"א בפ' האזינו בס"ד. [והינקוהו].

ב י ויגדל: ששד. ויגדל: ל אין פעם ראשונה ויחידה שלניגדד מחסיר דגש אחרי וי"ו ההיפוך.

ב יב כי אין איש: לשש, מ"ש. כ"י: ד שוב שאלה של געיא או מקף.

מנחת שי: ^כ אין: בס"ס [=בפרי 90פרד] כי בגלגל לא במקף. [כ"י].

ב יז-ט יו-יט) וישק: לד. וישק: שש² כתבי יד ששון מוותרים על השווא השני.

⁷ נורצי טעה וכתב 'ליכי' (ביו"ד), כנראה בהשפעת 'היליכי' הסמוכה.

^{כז} החזקוני: על אתר.

^{כח} ומנחת כהן: על אתר.

^{כט} בעל הלשון: יל"ך, 95 ע"ב.

^ל עזרא: על אתר.

^{כב} בסדר וירא: מ"ג – ד בר' כא ז.

^{כט} ובמסורת הרמ"ה: ינ"ק.

^ל היניקה בני': בר' כא ז.

^{לא} גמלים מיניקות: בר' לב טז.

^{לב} ותמת דברה: בר' לח ח.

^{לג} וקראתי לך אשה: שמו' ב ז.

^{לד} ותניק לך: שם.

^{לה} והינקוהו לי: פסוקנו.

^{לו} ותקח האשה: פסוקנו.

⁸ נורצי כתב כאן בטעות 'את': ותקח האשה את הילד ותניקוהו.

^{לז} משי"א בפ' האזינו: על 'וינקוהו' (דב' לב יג) לא העיר נורצי דבר הקשור לעניינו.

ב כ וַיֹּאכַל לֶחֶם: לֵשׁ. וַיֹּאכַל: שׁ? האם ששון בנוסף למרכא, מוסיף גם געיא בהברה האחרונה?

ג ה שֶׁל־נֶעְלִיךְ: ל, ב"א. שֶׁל־: שש, ב"נ מחלוקת בן-אשר ובן-נפתלי אם יש געיא בשי"ן המוקפת; כ"י ששון בשיטת בן-נפתלי.

ג ט וגם־ראיתי: לשד. וגם: ש כבר ראינו בספר בראשית ש ש נוטה להטעמות תמוהות.

בעזרת ה' בעתיד ידונו שאר המקורות וגם מקורות ההפטרות.

תָּן לְחֶכֶם וְיִחְכְּם-עוֹד

אנא שלחו את הערותיכם!
הכתובת למשלוח: eliyahule@gmail.com
הערות מתקבלות גם באנגלית.

הודעה מאתר "לדעת" כאן תוכלו להוריד גליונות פרשת השבוע מדי שבוע (גם גליוננו מופיע שם): <http://www.ladaat.info/gilyonot.aspx>

מאמרנו מופיע **ונשמר** באוצר החכמה בפורום דקדוק ומסורה
<http://forum.otzar.org/forums/viewtopic.php?f=45&p=272195#p272195&t=10317>

אם אתה מתעניין
בהגטים הלשוניים של התורה
(לשון המקרא, המשנה, התלמוד וכו')
אתה מוזמן להרשם (בחנם)
לקבלת דוא"ל בנושאים לשוניים
כתובת: maanelashon@gmail.com
© בוא להחכים את עצמך ואת שאר המכותגים ©